

Vojtěch

POCITY CIZINCŮ V NOVÉ ZEMI

V souvislosti s migrací obyvatelstva, ať už z důvodu válečných konfliktů nebo ekonomických problémů, mě napadá otázka, jak se asi cizinci musí cítit po příchodu do nové země. Přemýšlím, jaké to asi je, nechat téměř všechno za sebou, vzít si jen pár věcí a opustit svou rodnou krajinu.

Určitě to nebude tak jednoduché, opustit domov, kde se člověk narodil, opustit svou kulturu a přátele s tím, že se už třeba nikdy zpátky nevrátím. Z různých důvodů (ekonomických, politických, ekologických, náboženských aj.) opouštějí lidé zemi svého původu a hledají dočasně či trvale nová místa, kde chtějí naplnit své životní plány. Domnívám se, že nejhůř jsou na tom ti, kteří jsou nuceni odejít z důvodu přímého ohrožení zdraví či života, odcházejí z míst sužovaných válkou, jsou pronásledováni a hlavní prioritou je pro ně záchrana života. Po příchodu do nové země hledají azyl v podobě ubytování a jídla. Když cizinec nezná dobře nový jazyk, nebo se alespoň nedomluví nějakým ze světových jazyků, může vše komplikovat i řečová bariéra. Však teprve, když se dostanou do cizího prostředí, začnou vnímat rozdíly mezi rodným a novým krajem. Co jim dříve přišlo přirozené a samozřejmé, nemusí najednou platit. Myslím si, že po počátečním pocitu štěstí z dosažení svého cíle přichází určitá dezorientace a ztráta jistoty, neplatí zde stejná pravidla a dochází k velkým sociálním i kulturním rozdílům.

Pokud se cizinec má v hostitelské zemi začlenit, je podle mě důležité, aby se seznámil s kulturou a pravidly, aby co nejdříve mohl začít pracovat či studovat a postupně se mohl v nové společnosti uplatnit. Můžeme mu pomoci zorientovat se v legislativě, provést ho po úřadech či sbírkou ošacení.